

KUTUP YILDIZI

Mavi gökyüzü sonsuza dek kararırken,
Yüreğim sadece yıldızları sevmişti.

Gün ışığında bir sır gibi saklanırken,
Buzdan çeperim birdenbire ermişti.

Tüm bu güzellik kimden diye aranırken,
Bu taş parçasına güneş gülüvermişti.

Sessizliğimden hep gün boyunca kaçarken,
Nasıl başımı omzuna alıvermişti?

Öfkemizi hissiz kuyularda beslerken,
Bizi bir tek aydede teselli etmişti.

Yarattığım dünyadan bir yıldız kayarken,
Yitik umutlarım yeniden yeşermiştir.

Sanırım, ay ışığı benle kaybolurken,
Gerçek mutluluğu hatırlatıvermişti.

Güneş, gülüşünü üzerinden çekerken,
"Yalnız değil, kendinle kal!" deyivermişti.